Halløj derhjemme!

Nu er vi kommet til et endnu ukendt land, som byder på splinternye eventyr. Nemlig Puerto Rico!
Hvis jeg skulle beskrive Puerto Rico, ville jeg beskrive det som et farverigt land, på flere måder. Langs kysten strækker sig den ene hvide sandstrand efter den anden. Vandet er oftest lavt, klart og har en indbydende blå farve. Solen står højt på himmelen og skinner ned på alle de glade mennesker. Byerne er farverige, naturen byder på alt, lige fra stenformationer og underjordiske grotter til frodig regnskov og beskyttede bugter fyldt med morild, og de lokale nyder deres land mindst lige så meget, som vi turister gør. Derfor vil jeg præsentere jer for vores absolutte yndlingssteder!

Vi starter på De Spanske Jomfruøer, Culebrita og Vieques.
Culebrita er et lille naturreservat øst for Culebra. Den består praktisk talt af en masse klipper, sten, sand, lav bevoksning og et efterladt fyrtårn. Udover en lille gedefamilie var vi HELT alene på øen. Bountystranden, det azurblå vand og en blid brise hvori palmerne svajede let. Paradis. Intet mindre end paradis. Da der endelig kom enkelte dagsturister på stranden smuttede vi på en kort vandretur op til øens fyrtårn. Da vi kom op på toppen af øen stod der en porøs fyrmesterbolig i røde sten. Faldefærdigt eller ej, det var et arkitektonisk pragteksemplar af et spansk fyrtårn fra 1882. Smukke linjer, kæmpe detaljerigdom og en betagende udsigt. Til trods for dets skrøbelige udseende kunne vi ikke lade være med at gå indenfor og udforske. Flere steder var der sat bjælker op for at støtte fyrtårnets vægge. Det kan dog vise sig svært, når murstenene langsomt forvitrer i den salte luft. Der skulle kun et lille prik til, så brækkede der et stykke mursten af.

Øen Vieques var vores første møde med den puertoricanske kultur, feriestil og ikke mindst historie. Hele øen har været brugt som et militært øvelsesområde i mange år og der ligger muligvis stadig usprængt ammunition hist og her. Første gang vi lagde anker ved øen holdt jeg derfor vejret, da ankeret ramte bunden. Det ville jo være uheldigt, hvis det sagde ”BOOOM”... ☺ En anden ”boom”-lyd kan man dog ofte hører inde fra land, nemlig bassen i bilerne. De spiller så højt musik herovre, at vi kan mærke bassen i kroppen flere hundrede meter fra land. Bilerne er specialbyggede og har oftest fyldt hele bagruden ud med højttalere, som kører på fulde knald, når bilerne kører frem og tilbage på byens eneste hovedgade.

Forestil dig at gå hen ad en grusvej, og pludselig står der en kæmpe flok heste i vejen. Ingen grimer, intet hegn og ingen ejere! De nærmeste ejere er spanierne, som efterlod hestene for over 150 år siden. Så, der løber bare frie heste rundt overalt på Vieques. De er ikke bange af sig og står faktisk rigtig tit i vejen. Jeg indrømmer blankt, at jeg var lidt bange for dem. Tovholdenre gik derimod bare hen og aede deres filtrede manker. Det er ret vildt, at de kan få lov til at leve i fred og fordragelighed, løbe rundt på øen som det passer dem, og bare være.

Når solen går ned bag horisonten, er alting selvfølgelig mørkt, også havet. På Vieques er der dog en bugt, hvis navn man ikke skal afskrækkes af, Mosquito Bay. De kalder det for en ”bioluminiserende bugt”, altså en bugt der, på helt naturlig vis, lyser. De små havorganismer, som skaber morild, har nemlig enormt gode leveforhold i enkelte bugter. Så, vi måtte bare prøve at se fænomenet med vores egne øjne, og oplevelsen oversteg alle vores forventninger.

Vi havde nøje planlagt turen, for der skulle være helt mørkt. Månen måtte ikke forstyrre og overstråle det svage lys, som havorganismerne giver fra sig ved bevægelse. Netop derfor befandt vi os midt ude i ingenting, opslugt af mørket, midt om natten. Allerede da vi sejlede hen til bugten i jollen, kunne vi se den blålysende stribe i vores kølvand. Næsten som en jetstråle. Den lysende effekt blev kraftigere, jo tættere vi kom på den allerinderste del af bugten. Pludselig kom der en lysende stråle farende mod os, og jeg gav et helt spjæt, da en fisk næsten hoppede op til os. Jo tættere vi kom på land, jo flere lysende spor fra fiskene kunne vi spotte gennem vandet. Ved indgangen til den inderste del af bugten hev vi motoren op, så vi kunne padle det sidste stykke. Når man satte åren i vandet, var det næsten som om, at den lyste op. Vandstrømmen omkring årebladet hvirvlede rundt og blev ved, endda længe efter åretaget var færdigt. Vi stak hænderne i vandet, lod dem glide frem og tilbage, tegnede mønstre, pjaskede og gjorde alt, hvad man ellers kunne komme i tanke om, som ville give en flot lysende effekt. Jeg synes, at man bedst kan sammenligne fænomenet med tryllestøv. Lysende, hvirvlende, og florlet, som små bitte stjerner der danser over nattehimmelen.

Ved Vieques oplevede vi det mest fantastiske længe. Vi lå under et bælte af regn og havde derfor dedikeret dagen til at vaske tøj, nu hvor vandet kom gratis fra himmelen. Midt i al regnen så jeg noget stort ude i vandet. En stor rund ting, der lige stikker en smule op over overfladen. Jeg tænkte det var en kæmpe skild-

padde, og fik hurtigt rettet Kaptajnens opmærksomhed på den. Vi stod længe og stirrede på den lettere udtværede silluet i regnen. Pludselig dykkede den, og så kom der en stor hale op. Det var en søko! Jeg har aldrig set en søko så tæt på, eller nogensinde faktisk. Så jeg skyndte mig ud på et paddleboard og padlede efter søkøerne. Der var nemlig to! I næsten en time padlede jeg rundt ude i regnen og prøvede at finde dem, så jeg kunne filme de majestætiske dyr. Overalt i vandet lå der tang, som søkøerne havde revet op og tabt, før de nåede at spise det. Det var helt vildt at se sådan nogle store dyr, der bare var helt upåvirkede af min tilstedeværelse. På et tidspunkt stoppede de med at komme op, så jeg formodede, at de var svømmet videre for at finde grønnere græsgange.

På selve øen Puerto Rico havde vi endnu en speciel oplevelse med dyr. Vi ankrede op ved en lille ø kaldet Cayo Santiago. Det mere retvisende navn er dog Monkey Island. Øens beboere er nemlig lutter rhesus macaque aber importeret fra Indien. Oprindeligt var abekolonien et forskningsprojekt om tropiske sygdomme, men efter orkanen Maria i 2017 er øens vegetation jævnet med jorden. Aberne indgår nu i et eksperiment, hvor deres sociale adfærd efter en naturkatastrofe observeres.
Allerede før vi lagde anker i passende afstand til øen, kunne vi høre aberne brøle. Vi smed derfor hurtigt vores boards i vandet o padlede til vandkanten. Man må ikke gå i land på øen, men det havde vi heller ikke lyst til. Det var meget bedre at sidde et par meter ude i vandet, så de brølende, tandvisende og heldigvis vandskrække aber ikke kunne komme os nærmere. De store hanner var noget årvågne, men efter et stykke tid vænnede de sig gradvist til vores tilstedeværelse. På vores lille SUPsafari så vi aber, der pillede hinanden, legede, spiste tang, klatrede og meget mere. Simpelthen sådan en sjov oplevelse. Hvem havde troet, at vi skulle se aber her?

På Puerto Ricos sydkyst er der en masse små bugter, mangroveområder, revler, rev og hyggelige kystbyer. Imens vi hoppede fra bugt til bugt for at komme vestover, lå vi nogle af de mest idylliske steder. Om dagen var der kun en blid brise, som vi sejlede små 3 knob for. Flere gange kastede vi anker midt i det hele, for at padle ind til en lille ø, snorkle og finde skatte. Eller tog vi en lille tur ind i mangroven og ledte efter skjulte vandveje. Vi hopper også tit i vandet, imens vi sejler, og hænger bare og bliver trukket efter båden.

Isla Cajo de Muertos, også kendt som Dead Man's Chest Island. Skræmmende navn? Det tror jeg nok!
Jeg regner med, at I har hørt om Skatteøen. Måske endda læst bogen af Robert Louis Stevenson? Vi har i hvert fald læst den utallige gange, og nu har vi været på øen, som efter sigende, skulle have været bogens inspirationskilde! Historierne fortæller, at øen engang fungerede som gemmested for en hel pirat-besætning og alle deres tyvekoster fra kapringer befandt sig i gemte huler. Det kan være noget værre snik-snak, men vi kan godt lide at tro, at der har været gemt pirater og skatte på selvsamme sted, som vi befinder os. I dag er øen mest kendt som et partysted. Vi ankom en torsdag, hvor der var helt stille og fredeligt. Næste dag, allerede fra tidlig morgenstund, flokkedes små motorbåde til øen, den ene med højere og dårligere musik end den anden. Det var ret sjovt at se, hvor hurtigt et sted kan ændre sig, blot fordi weekenden nærmer sig. Vi var der dog ikke for at feste, men for at kravle op til det gamle fyrtårn.

Undervejs gik vi blandt andet igennem et kæmpe kaktusområde, hvor kaktusserne stod flere meter over vores hoveder. Det er første gang, at vi har set så mange kaktusser på øerne herovre. Det var dog lidt uheldigt, når man fik en kaktus' nål op i skoen, for de er meget lange og spidse. Som altid, så var gåturen det hele vejr. Kronen på værket, fyrtårnet, var nemlig enormt spændende og ikke mindst helt faldefærdigt. Jeg er sikker på, at det kunne være faldet sammen hvert sekund, og netop derfor gik vi indenfor. Byggestilen var nærmest identisk med fyrtårnet vi besøgte på Culebrita. Der var dog den detalje, at metal-trappen op til "tagterrassen" og hele vejen op i fyret var relativ intakt. Så, vi gik selvfølgelig derop. For at komme helt op i toppen skulle man dog være forsigtig og kun gå på de bærende bjælker. Kaptajnen var lidt modigere end mig og gik op og nød udsigten. Jeg argumenterede for, at udsigten ikke blev bedre af, at komme 2 m højere op, men det gjorde den nok alligevel. Op kom jeg i hvert fald, og sikke et syn. Der er bare noget helt specielt ved at stå på toppen af en ø og spejde ud over den frie horisont. Kiggede man den anden vej, kunne man se Puerto Ricos bebyggede kystlinje og tårnende bjerge. Den del af Puerto Rico glæder vi os også til, vaske ægte fastland.

Hej så længe!